

НЕДЯЛКА МИХОВА БРАК ПО ФАФСКИ

chitanka.info

Туел протегна тялото си така, че го превърна едва ли не в нишка, а после се събра в едра мека топка. Вълнуваше се и ако не беше сам, гънките на кожата му биха разкрили неговите преживявания за всеки наблюдател. Но Туел се беше скрил, за да създаде своята първа и последна художествена творба. И защото искаше истински да почувства последните мигове живот. Предстоеше му брак и следователно смърт.

Изживяното изглеждаше безкрайно. Много, много пъти синьото слънце беше прогонвано от аленото. Много пъти беше сменял кожата си, прострян на повърхността под техните галеци и болезнени лъчи. Сега съзнаваше, че дните му са били пълноценни. Беше прокарвал галерии из недокоснати пластове, беше размишлявал и споделял своите мисли. Наслаждавал се беше от музиката на вятъра, която отекваше из горните кухни, вглеждал се беше в произведенията на своите предшественици, радван от общото и страдащ от различното...

Туел помнеше раждането си, първия проблясък на съзнанието, обогрен от възторг и неувереност. Помнеше времето на своята раздвоеност, едновременното приемане и неприемане, харесване и отвращение, съгласие и несъгласие. Мъчителното хармонизиране, трудната борба за постигане на собствена, вътрешна цялост. Другите не се намесваха; победата беше резултат от неговите усилия, единствено негово постижение.

Може би най-приятно и положително най-плодотворно беше бавното време на постигнатата завършеност. Топлеше го спокойната мисъл, че е само един от многото. Наистина, за съжаление никой не беше като него, но в общността нямаше напрежение, тя не беше споена от обич, но в нея нямаше и омраза. Съвместен живот, сътрудничество на същества, постигнали мир със себе си и никога не нарушавали мира с другите. И смъртното долавяне на общата цел, която някога ще засияе и в неговия живот. Смъртно не защото беше неизвестна, просто още не беше съзрял за нея. Тя беше в бъдещето. По онова време негови бяха само ленивото удовлетворение от дейност без изненади.

Преходът настъпи с нарастваща тревога, с остро усещане за вина. Дойде като потребност да изпълни полузабравена задача. Изгуби предишната си уравновесеност, обичайните интереси и навици. Беше изтласкан от своето уютно състояние. Отново започна да чува воя на свирепите ветрове. Съвестта му се пробуди и се нахвърли върху него.

Защото докато той дремеше в бавните ритми на живота си, неговият народ все още беше многоброен. Все по-ясно започна да съзнава, че идва времето да извърви своята част от пътя към Последния. А същевременно никак не му се искаше да изчезне. Така се луташе, докато срещна Рохел — също така тревожен и изплашен.

Какво ги насочи един към друг? Навярно еднаквият етап от тяхното съществуване, общата потребност от съединяване. Но имаше и нещо само тяхно, някакви прилики и разлики, които се нуждаеха от върховния синтез.

Влечението им беше взаимно и непреодолимо. Прекарваха дните си заедно, вече крачеха успоредно, но все още бяха две различни личности. Близостта им даваше радост и заедно с това ги ужасяваше, защото беше преддверие на края.

Именно острото усещане на застрашената и поради това за първи път истински осъществена индивидуалност породила и у двамата импулс към творчество. Те просто се нуждаеха от овеществения израз на своята неповторимост. Затова сега Туел се беше усамотил в една от галериите пред все още гладката ѝ стена. А някъде другаде подобно напрежение разтърсваше съзнанието и тялото на Рохел.

Тръпки, тръпки, тялото му се гърчеше и извиваше. Никога преди не беше постигал толкова пълен израз на чувствата си. Самата кожа стана по-пластична, вълнуваше се, търсеше все по-ярки и завършени форми. И копнееше за допир. Туел предпазливо докосна меката глина в проходния край на галерията и внезапно, силно и устремно се притисна към нея. Тялото му придобила неподозирана мощ, вдълба се в стената, стана част от нея. Туел застина, дори и съзнанието му замря, упоено от пълното отдаване. И когато най-после отпадна изтощен и още плосък, видя над себе си най-съкровениите си мисли и чувства, видя самия себе си, останал там завинаги, за да приковава погледите на минавачите. Неговата творба беше завършена. Оставаха му само екстазът и ужасът на края. Бавно, много бавно Туел се плъзна назад. Беше напълно изчерпан, но трябваше да намери Рохел, защото без него вече не можеше да съществува.

Оставиха ги върху високата платформа в най-обширната кухня, създадена неизвестно как в незапомненото минало. Зад тях тъмнееше

отворът на брачната камера. Застанал до тях, Говорителят беше изтънил и напрегнал почти прозрачното си тяло. Той завибрира и гласът му се разля над безмълвното множество — глух, нисък, но проникващ през всяка кожа.

— В началото ние сме били много по-дребни от сега и безбройни. Било е времето на разделените, времето на различните, времето на противоположните посоки, времето на взаимното неразбиране. Но изход е бил намерен. Събрали се двама и от двама станали един, това се повторило и потретило и станало много пъти. Сега сме по-малко и посоките, към които се стремим, са по-малко. Ние се вираме в стените и всеки от нас потъва в дирите на изчезналите. Затова се разбираме по-добре и всеки от нас желае едно и също.

Ще настъпи време, може би тогава слънцето ще бъде синьо или ще бъде алено, но това няма да има значение. Тук, където сега се тълпят мнозина, няма да има нито един. И Говорител няма да има, когато на тази площадка ще застанат последните двама. Те ще бъдат по-едри от нас, така че ще трябва да разширят брачната камера, за да се вместят в нея. И от входа ѝ ще излезе Последният. Той ще бъде завършена личност, защото всички ние ще бъдем в него. Последният ще преодолява с лекота неизвестното, защото всички ние ще сме оставили в него различните си, но преплетени в един поток посоки. Ще може да върши неща, които за нас са недостъпни, но няма да действа, защото всяко действие предполага недостатъчност и незавършеност. Той вечно ще пребъде в блаженството и унеса на своето съвършенство...

Говорителят замълча и се скъси, оставяйки звуците да попият в множеството. Много пъти Туел беше поемал същите думи, застанал долу, но сега, пред своя край-начало, той ги усети по различен начин.

Боеше се — но какво значение имаше страхът, щом друг изход вече нямаше? В него нарастваше нетърпението да усети тялото на Рохел до своето в малката, тъмна и влажна камера. Искаше да почувства как кожата им изтънява, изчезва, престава да ги дели. Искаше да изпита последните искрици на СВОЕТО съзнание. Защото знаеше, че всеки брак формира цяло, в което ставаш друг — дотолкова друг, че изчезваш. Мислеше и за това, че ако на мястото на Рохел стоеше друг, сам той след малко щеше да се превърне в нещо съвсем различно. Но сега вече бъдещето беше предопределено.

Туел внезапно си спомни за тайното учение, узнавано от отзвучи и недомлъвки. За него Говорителят мълчеше, защото то беше сага за гибелта на Последния, а там, където настъпва гибел, едва ли е имало съвършенство.

Шепотът носеше мълва за скуката и апатията, които неусетно ще разяждат кожата на Последния, докато тя престане да ограничава неговата хармония като нещо отделно. За последната въздишка на облекчение, с която Огромният ще изчезне в облак от безброй малки и различни, поставяйки началото на нов цикъл в тяхното съществуване.

Тайното учение беше забранено, защото то обезценяваше великата цел, превръщаше я в инцидент от безсмислен кръговрат. Навярно то наистина беше вредно, защото лиши и Туел от удовлетворението на последната му съзнателна постъпка. Долепен до Рохел, той пристъпи в тъмнината, потиснат от последния в живота му мъчителен въпрос: „Дали наистина браковете имат някакво значение?“

Публикувано във вестник „Нова Орбита“, брой 2/1993 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.